

Pismo od Jeana

Pišem vam iz bolnice gdje sam došao na manju operaciju. To mi je omogućilo pet dobrih dana odmora i molitve s Isusom u ranjivosti, tijekom tjedna uoči Uskrsa. Moja soba na četvrtom katu ima odličan pogled na nebo, koje je često oblačno, ali nekad iznimno plavo. Svoje vrijeme trošim gledajući beskrajno nebo, meditirajući o njemu, promatrajući oblake dok se u nedogled preoblikuju i poprimaju oblike bizarnih životinja i lica.

Neizmjernost ovih beskrajnih nebesa znak je neizmjernosti Gospodinove, tvorca neba i zemlje. Iza oblaka i plavog neba, tamo je Beskrajnost Gospodina, i prije svega osoba Gospodina, tako daleko od nas, a opet tako blizu.

*Meditirajući o nebu koje vidim na prozoru,
pokušavam ostati u ovom trenutku,
u „sadašnjosti“,
u tišini gdje ne postoji ni prošlost niti budućnost
nego samo prisustvo Gospodina. Gospodin jest.*

Događaji u našem svijetu su ponekad strašno bolni: nesreće, smrti, ratovi, bolesti, izbjeglice koji bježe iz svoje domovine itd. Postoje također događaji puni nježnosti, trenuci mira i ujedinjavajućih gesti solidarnosti. Zemlja nosi stalno kretanje rođenja i smrti, rasta i umanjivanja, dobitaka i gubitaka, smrti i uskrsnuća. Postoji prošlost i budućnost. Meditirajući o nebu koje vidim na prozoru, pokušavam ostati u ovom trenutku, u „sadašnjosti“, u tišini gdje ne postoji ni prošlost niti budućnost nego samo prisustvo Gospodina. Gospodin jest.

*Neizmjernost
ovih beskrajnih
nebesa znak je
neizmjernosti
Gospodinove*

Za mene, u ovome trenutku u bolnici, "ostati" znači borbu protiv straha i potrebe za djelovanjem te da se bude u pokretu- barem u mojoj glavi. Slatka je stvar moći prebivati u ljubavi. Ponovno čitam Svetog Ivana u svjetlu ovog termina „prebivati“ što je jedna od ključnih riječi ovog evanđelja. Prebivati u Gospodinu i dopustiti da Gospodin prebiva u meni. Gospodin je naše prebivalište u životu koji je često označen gubicima i poniženjima. Gospodin je naše prebivalište, naš Dom, mjesto gdje se možemo odmoriti, gdje ne postoje ni prošlost ni budućnost, već samo sadašnji trenutak. „Sada“ života, zajedništva, je zasigurno rođeno iz povjerenja i napuštenosti u rukama Gospodnjim; tamo, svatko prima, a napuštenost je također dar samog sebe.

Prebivati u Gospodinu i dopustiti da Gospodin prebiva u meni. Gospodin je naše prebivalište u životu koji je često označen gubicima i poniženjima.

Usprkos ovoj želji za ostajanjem, promatram kroz prozor ptice koje lete naprijed nazad. One prelaze dužine i širine nebesa. Ima gradskih ptica poput vrana i golubova; i drugih, manjih i malo energičnijih. Ajme, nema dovoljno golubica! Jedva stignem dati ime najmanjima, jer prelete tako hitro bez da pogledaju i kažu bok! Pitam se gdje borave? Ugrabe malo odmora tu i tamo, na antenama, ili na granama drveća. Gdje je njihovo gnijezdo, gdje provode noć? Ili su to stvorenja slobodna poput zraka, slobodna samo da budu tu, slobodna da žive? Da, ja volim njihovu slobodu. I ja bih želio ući u tu slobodu, ne zbog kretanja, već da se radujem ostajanju.

Kakvo je to iznenađenje primiti Templetonovu nagradu. Nije li začuđujuće, to priznanje Arke i Vjere i svjetla na međunarodnoj razini, čiji sam ja samo predstavnik?

Ova nagrada nas privlači visinama kad smo posvetili naše živote onim ženama i muškarcima koji su na dnu. Kroz to što idemo prema dolje, našli smo se na vrhu, nebeskom vrhu sakrivenom u najsiromašnijim i najponiženijim ljudima. Samo nekoliko stoljeća unatrag, ili čak manje, ljudi rođeni s poteškoćama smatrani su sramotnom Božjom kaznom. Sjetite se pitanja učenika Isusu vezano za čovjeka koji je rođen slijep: "Učitelju, tko je zgrješio, on ili njegovi roditelji, da se on rodio slijep?" Isus odgovara da nisu zgrješili niti on niti njegovi roditelji, nego da se na taj način može osvariti djelo Gospodnje. Ovaj odgovor pomaže nam otkriti da, ako samo uzmemo vremena da s njima uđemo u odnos, oni koji su na dnu humaniziraju nas, liječe nas od našeg neograničenog ega i vode nas prema nebu Gospodnjem.

Nadam se da će ovo međunarodno priznanje dovesti mnoge ljude do otkrića poruke Arke i Vjere i svjetla. Tako jednostavna poruka! Ako uđemo u prijateljski odnos s ljudima koji imaju poteškoće, istinski odnos rođen u slušanju, nježnosti i prisustvu, tada otkrivamo srce ljudskog misterija. Svi smo stvoreni da ljubimo, da dajemo sebe, da živimo u istinski univerzalnom bratstvu: svaka osoba je moj brat ili moja sestra. Ljubiti znači priznavati vrijednost svake osobe. Postajanje više humanim je svar susretanja slabosti licem u lice, i srca srcem, idući prema onima koji se osjećaju sami, napušteni i poniženi. Plač koji izvire iz tih ljudi budi srce takozvanih jakih. Kad čovjek otkrije što znači biti „čovjek“, događa se transformacija.

A
letter
from
Jean

Među osobama s intelektualnim poteškoćama, neki mogu zasigurno napredovati u radu u društvu i dobiti priznanje za svoje sposobnosti. Drugi imaju teže poteškoće i njihov jedini talent je komuniciranje svojim tijelom, svojim očima, svojim osmijehom, koji kažu: "Volim te." Loïc, osnivač Vjere i svjetla došao je u Arku 1978. i sad ima 58 godina. Malog je rasta, i mislili biste da nema više od 10 godina: njegov jezik je jedino jezik očiju. Jezik ljubavi i zajedništva i povjerenja. Ne smijemo nikad zaboraviti "Loïc-e" ovoga svijeta. Oni imaju moć da nas transformiraju i da nas pozovu da pustimo našu potrebu za pobjedom, tako da možemo ostati dar njima.

Ne smijemo nikad zaboraviti "Loïc-e" ovoga svijeta.

Volim onu prisporobu Isusovu u Luci 14 i Mateju 22: Gospodin je pripremio gozbu, svadbenu svečanost i slavlje za čovječanstvo, znak mira i zajedništva. Ali gosti, društveno uzvišeni ljudi puni svoje vlastite važnosti, odbijaju doći na gozbu. Oni su prezauzeti svojim društvenim statusom. I tako Gospodin, duboko ranjen, kaže svojim slugama da iziđu van na ulice i dovedu siromašne, bolesne i slijepce. Da idu k tim ženama i muškarcima na rubu društva, prosjacima ljubavi, dovedu ih na slavlje, svadbenu gozbu, gozbu mira i zajedništva. Upravo su ti ljudi odabrani da postanu znak ozdravljenja čovječanstva, kako bi naša društva postala mjesto bratstva.

Ovih zadnjih mjeseci, mržnja je zasijala svoje sjeme širom našeg svijetana način koji zaista zabrinjava. Molimo da više ljudi postane „majstorima mira“ tamo gdje se nalaze. U ovoj molbi za bratstvom, Abdennour Bidar nam kaže: "danas, imamo povijesnu mogućnost da promijenimo viziju čovječanstva, i tako promijenimo našu epohu... A da li je takvo bratstvo zaista tako utopijsko? Nismo li svi pozvani prema nemogućem. Samo iz najvećih ideala je izrastao izlaz za ljudska bića da dosegnu svoj puni status."

A da li je takvo bratstvo zaista takoutopijsko? Nismo li svi pozvani prema nemogućem.

Mojeg zadnjeg dana u bolnici, nebo je prekrasno plavo, sunce sjajno i ptice pjevaju svoju slobodu. Sjeverna polutka slavi proljeće, dok novi život počinje ponovno teći. Želim vam radosno slavlje ove obnove proljeća, slavlje Sretnog Uskrasa s Uskrslim Isusom, i zahvaljujem svakome od vas koji ste mi pisali nakon Templetonove nagrade, kao i za razne gozbe.

Molim za sve one koji danas pate, koji se osjećaju sami, poniženi; da na današnji dan žive trenutak mira i nježnosti. Molim Gospodina da mi da ponizno srce da ljubim osobu koja je ponižena.

Ostajem u zajedništvu sa svakime od vas.

Jean

PS: nakon nekoliko dana odmora, vratio sam se u Trosly u dobrom stanju, nakon moje manje operacije.